

forekommer dog ikke mig aldeles berettiget; dersom det var Tilfældet, at kun de, der søge deres Erhverv paa denne Maade, vare underkastede særegne Indskrænkninger, vilde jeg indrømme det; men, naar vi se os om i alle øvrige Forhold, faa er der næsten ingen Næringsvei, ikke en Maade at søge sit Brød paa, uden at den er underkastet denne eller lignende Indskrænkning. Som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) nævnte igaar, føler hele Lyendeklassen sig vistnok ikke krenket, fordi de skulle have en Skudsmaalsbog, og alle de Folk, som ernære sig ved Søfart, føle sig vistnok heller ikke krenkede, fordi det er dem paalagt at have en Søfartsbog, og fordi de blive alvorlig klappe, naar de ikke have en saadan Bog, da Bestemmelserne i saa Henseende ere temmelige strenge. Enhver, der vil drive Næring, skal have et Næringsbevis og betale derved; vil en Handlende rejse udenfor Jurisdiktionen til Marked, skal han have Markedspas osv. Overhovedet have vi i alle Forhold indskrænkende Bestemmelser, og at det saa skulde være noget saa overordentlig Fornærmeligt eller Krenkende for den Slags Næringsdrivende, som søge Erhverv ved at drage omkring og søge Arbejde, at de skulle have en saadan Bog, er det mig ikke muligt at forstaa. Dernæst yttrede den ærede Minister, at Arbeidsbogen netop vilde være Bagabonderne til Nytte i deres Konflikter med Politiet, idet disse snart vilde lære at anskaffe Arbeidsbogen for derigjennem bedre at kunne klare sig ligeoverfor Politiet. For det Første vil jeg nu dertil svare, at Enhver maa have Lov til at klare sig saa godt han kan, og kan han komme ud af det og slippe for Straf, forekommer det mig, at han maa være berettiget dertil. Men jeg vilde være tilbøielig til at vende denne Udtalelse om og sige: Arbeidsbogen vil være til Nytte for Politiet ligeoverfor Bagabonden; thi Bogen er et authentisk Dokument, og selv om Bagabonden har Arbeidsbogen, kan han, naar denne er blank og bar, og han maa tilstaa, at han har drevet om maafte maanedsviis, ikke fri sig alene ved at have en saadan Bog i Lommen, hvorimod den vil lette Politiet den videre Expedition af en saadan Person, idet det derigjennem faar at vide, hvad han hedder, hvor han hører hjemme o. s. v., hvad Politiet i saadanne Tilfælde ellers ofte kun paa en meget besværlig Maade og gennem mange Wandheder af Paagjældende kommer til Kundskab om. — Jeg kommer endelig til den sidste Bemærkning, som den ærede Minister gjorde angaaende dette Punkt, og som idag ogsaa er fremdraget af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Abler). Det er nemlig det Spørgsmaal, hvorledes kan Bestemmelsen om Arbeidsbogen overholdes? Hvad Nytte er det til, at en Person gaar med en saadan Bog i Lommen, naar den slet ikke forevises. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn sagde: hvor er det Politiet muligt at se paa en Person, om han er Handlende, Gaandværter o. s. v., om han er en saadan

Person, at han skal have Arbeidsbog, eller ikke skal have Arbeidsbog; og jeg vil med det Samme medtage det Spørgsmaal, som den ærede Minister gjorde igaar, nemlig: skal der anstilles en almindelig Undersøgelse, en almindelig Sagt efter saadanne Personer, eller ikke, i hvilken Henseende den ærede Minister udtalte, at den første Maade vilde være en i høj Grad odys Foranstaltning, og i sidste Tilfælde vilde Bogen ikke være til stor Nytte. Svaret paa disse Indvendinger er ganske simpelt, nemlig at Politiet naturligvis skal forholde sig overfor Arbeidsbogen, som det skal forholde sig overfor den Bestemmelse, der nu staar i § 15, at den Paagjældende skal være forsynet med fornøden Legitimation. Det kan aldeles ikke gjøre nogen Forskel i Spørgsmaalet om, hvilken Undersøgelse der skal anstilles med Hensyn til, om en Person er pligtig til at have Legitimation eller ikke, om Legitimationen bestaar i en Arbeidsbog eller et andet Dokument; det er klart. Man har ment, at det vilde være rigtigt at paalægge en vis Klasse Personer at være forsynede med den fornødne Legitimation, og saa bliver Politikets Optraeden overfor dem aldeles den samme, enten Legitimationen skal ske ved en Arbeidsbog, eller paa hvilken som helst anden Maade. Jeg kommer tilbage til den Ytring af den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Abler), at det jo ikke nytter, at de Bekfommende skulle gaa med en saadan Bog i Lommen, idet Politiet jo ikke kan se paa Folk, om de høre til dem, der ere pligtige til at have en Arbeidsbog eller ikke. Ja, en saadan Udtalelse røber — det ærede Medlem maa undskyldte, at jeg siger det — et fuldstændigt Ubeskjendigt med, hvad der egentlig er Tale om, og hvorledes Sammenhængen er. Er der det ærede Medlem, at Politiet gaar hen til enhver Person, som det ser, men ikke kjender, og siger til ham: Maa jeg spørge, hvem De er, og har De Arbeidsbog? Det vilde ganske vist være i høj Grad genevende og odys. Nei, i Virkeligheden bliver der jo kun Tale om Legitimation i saadanne Tilfælde, hvor Politiet af en Persons hele ydre Optraeden eller maafte ogsaa andre Forhold finder Anledning til at nære Mistanke om, at en saadan Person er enten Løsgænger eller Vekler eller paa anden Maade har forset sig mod det Offentlige, og saa henvender en Politibetjent sig til ham. De Herrer læse jo hver Dag i Aviserne, hvorledes Sligt gaar til her i Kjøbenhavn: en Betjent ser en saadan Fyr lusse omkring paa Gaderne; saa finder han sig foranlediget til at gaa hen og spørge ham, hvem han er, og om han har Legitimation, Noget, Politiet har Ret til. At der skulde finde et Slags Sagt Sted paa Arbeidsbøger, vilde i alt Fald være en høist uheldig og besynderlig Optraeden af en Politimester. Der er ikke Tale om, at Politiet bekymrer sig om Folk uden i Tilfælde, hvor det af en eller anden Grund nævner Mistanke til en vis Person og derfor afæfter